

«Ο καλοκάγαθος βασιλεύς Δαγοβέρτος»

ΤΕΤΡΑΠΡΑΚΤΟΝ τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ Ἀνδρέου Ριβουὰρ ἐπαίχθη εἰς τὸ θέατρον τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας. Εἶνε ἐλευθερία, ἐλευθεριωτάτη παράφρασις τοῦ σχετικοῦ γαλλικοῦ δημοτικοῦ ἄσματος. Ὁ βασιλεύς Δαγοβέρτος δὲν εἶνε πλέον ἐρείπιον, ἀλλὰ νέος, σφριγῶν. Θηρευτής, ἀτρόμητος καὶ ἀφηρημένος ἐφόρῃσε κάποτε, ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀρχίζει τὸ δράμα, τὸ πανταλόνι του ἀνάποδα καὶ ἐλησμόνησεν ὅτι ἐνυμφεύετο τὴν ὠραιότεραν βασιλοπούλαν τοῦ κόσμου, τὴν κόρην τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας. Καταφθάνει τέλος, καὶ ἡ νεαρὰ βασίλισσα τὸν ὑποδέχεται μὲ πολλὴν ἀθυμίαν, διότι λατρεύει τὸν ἐξάδελφόν της

ὁ ὁποῖος ἔμεινεν εἰς τὴν πατρίδα τῶν καὶ ὠρκίσθη νὰ μείνῃ πιστὴ εἰς αὐτόν. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως δὲν θέλει νὰ δυσαρεστήσῃ τὸν πατέρα της, ἀποκρούουσα σκανδαλωδῶς γάμον ἐνέχοντα πολιτικὴν σημασίαν. Πῶς νὰ κάμῃ διὰ νὰ συμβιβάσῃ ὅλα αὐτά; . . .

Ὁ μέγας Ἄγνος Ἐλουὰ γνωρίζει τὴν ἄστατον διάθεσιν τοῦ Δαγοβέρτου· γνωρίζει ὅτι μετὰ μίαν ἑβδομάδα ὁ βασιλεύς θὰ βαρυνθῇ τὴν νέαν του σύζυγον· ἀποφασίζει λοιπὸν ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ, ὅτι κατὰ πᾶσαν νύκτα, εἰς τὴν ἀληθῆ βασίλισσαν θὰ ὑποκαθίσταται ἡ χαριτωμένη δούλη Ναντίλδη. Αὕτη συναινεῖ εἰς τὴν ὑπόκρισιν αὐτὴν, διότι ἀγαπᾷ τὸν βασιλέα. Ἀγαπῶσα αὐτὸν τρυφερώτατα, κατορθώνει καὶ ν' ἀγαπηθῇ ἀπὸ αὐτόν. Ὁ Δαγοβέρτος ἔχει ἤδη δύο συζύγους· μίαν τῆς ἡμέρας καὶ μίαν τῆς νυκτός. Ἡ βασίλισσα, κεντριζομένη ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν, γίνεται εὐαίσθητος· ἀνακαλύπτει θέλητρα εἰς τὸν βασιλέα αὐτόν ὁ ὁποῖος δὲν τῆς ἤρεσεν· ἀλλ' εἶνε παραπολὺ ἀργά. Ἐπιστρέφει ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ της. Καὶ ἡ Ναντίλδη καὶ ὁ Δαγοβέρτος, εἶνε εὐτυχεῖς.